

Alle prognoser slog fejl

Troen er kommet, eller rettere vendt tilbage, for at blive. Det kunne man håbe.

I 1970'erne havde man de største forhåbninger til, at Gudstro sammen med de andre autoriteter nu ville være uddrevet, for aldrig mere at vende tilbage. Men sikken pris man betalte. Det er der skrevet mangt og meget om, også vægtige romaner.

Behovet for at udtrykke hvad vi tror på, kom tilbage. Man kan anstille en del gætterier omkring årsagen. Vigtigere er vel at der i disse år synes at være et behov for at tænke Gud ind i sin hverdag; en trang til at gøre de store ord mere jordnære og at sprogliggøre Guds virkelighed i vores liv.

En kort tid endnu fejrer vi reformationens 500 år Dette jubilæum er vel een af årsagerne til de mange tanker og overvejelser. Men ønsket om at nyformulere hvad kristentro er, er ældre. Det er også Luthers anliggende at gøre kristentro til hvermandseje. Hver generation må formulere ind i deres tid, hvad tro er.

Desværre ryger der let en del af det vigtige arvegods med ud med badevandet; "oprydningen" i de gamle vanskelige termer vasker let for meget ud og væk. Det er sket med skuespilleren Hella Joofs "Båven om Gud. Et kættersk kærlighedsevangelium" (som jeg kun har læst om endnu). Den er et bud på en harmonisering af kristendommen, der gør den tandløs. Og meningsløs. For hvad i alverden skal vi med syndsforladelse, kristendommens kerne, hvis ikke modsætningen italesættes. Vi har brug for Guds dømmende og tilgivende blik. Min kollega Ole Juul siger det i et fingeret brev til en 'kollega', der har prædikeret kærlighed og "forholdt menigheden den grundskade", der er menneskets. Krd. (2. nov.): "Jeg vil anfægtes, kaldes til orden. Jeg vil have at vide, hvad det gamle begreb 'gudsfrygt' betyder. Jeg vil ikke spises af med et tilsagn om syndernes forladelse, hvis ikke du først har fortalt mig, så jeg forstår det, hvad der er min grundsynd".

For vi er såre sammensatte, hver især. Det kan fylde os med skam og skyld og tvinge os til jorden. Derfor har vi brug for tilsigelse af Guds tilgivelse af os.

En anden nyere udgivelse er "Noget om den kristne tro", udgivet af en række kirkesamfund i Danmark; Folkekirken, den katolske kirke, baptisterne, brødremenigheden, den anglikanske kirke m.fl. For nyligt læste jeg, at noget af det gode ved den megen nye snak om tro er øget økumeni, "(af gr. *oikumene*), bestræbelser for en almen kirkelig enhed gennem dialog og samarbejde mellem de forskellige kristne kirker". Men så vidt jeg kan se, bliver denne bestræbelse på at nå til kristen enhed en akilleshæl. For det er historiske årsager, der begrunder hvorfor den lutherske kirke med tiden udskilte sig fra den katolske; hvorfor også den reformerte blev et andet protestantisk sidespor (blot her disse to eksempler).

Man tog troen alvorligt. Vi er ikke ens. Og hvorfor i alverden forsøge at lade som om.

Når vi tilstræber denne enhed, homogeniserer vi troen, og gør den mere lige, mere ens. Og i grunden mere lige-gyldig.

Det er synd og skam. For at have eller få givet ord til den tro, der er så skrøbelig og samtidig med et så stort potentiale – sennepsfrøet der kan vokse til et træ så stort at fuglene kan bygge rede i det – er afgørende. For ellers farer vi så sært *rodløste* og uforløste rundt.

P1-programmet Tidsånd har i slutningen af oktober erklæret en vinder i deres konkurrence om en ny trosbekendelse. Her kunne lyttere, forfattere og præster være med. Digteren Simon Grotrian vandt med et godt bud. Her vil jeg dog fremhæve sognepræst Mette Kathrine Grosbølls forslag (Kr.D. den 21. okt.):

"I vores uophørlige kamp mod alt ondt i og udenfor os, sætter vi vores lid til og bekender vor tro på

***Gud**, som ved skabelsen har givet os livet som gave og ansvar, har kaldt os sine børn og sig selv for vores Far*

***og på Jesus Kristus**, hans søn, som med sit komme til verden ved Jomfru Maria og med sit liv, sin korsdød og opstandelse forbandt himlen med jorden og os med hinanden.*

***og på Helligånden**, kærligheds og sandheds Ånd, der bevarer denne forbindelse, holder os fast på tilgivelsens fornyende mulighed, gør mod og håb levende i os og gør os til kirke af levende sten, til fællesskab og hinandens næste nu og til verdens ende. Amen."*

Unna-Pernille Gjørup Jensen